

серія
МОРОК

НОРА • ДРУК

Андрій Гарасим

БОРГИ НАШОГО ЖИТТЯ

Андрій ГАРАСИМ

Борги нашого життя

Роман

Серія «Морок»

Повне або часткове копіювання тексту твору, переклад, розміщення твору або його перекладів на сайтах та інших Інтернет-ресурсах, будь-яке інше його використання без письмового дозволу правовласника ТОВ «Видавництво «НОРА-ДРУК» суворо заборонені. Порушення заборони тягне за собою відповідальність згідно із чинним законодавством.

У центрі роману Андрія Гарасима «Борги нашого життя» – історія про молодих людей, які вирішують покращити оточуючий світ, не дуже переймаючись при цьому законністю своїх дій.

Головний герой роману замість обіцяної роботи піарника банку опиняється у колекторському відділі. Нова робота викликає в нього внутрішній конфлікт і разом зі своїм напарником він стає на шлях безкомпромісної боротьби за справедливість. Зрештою, в кожного з героїв роману виявляються свої неповернуті життєві борги, які прийшов час віддавати.

Це міцна гостросюжетна проза з філософським підтекстом, чіткою сюжетною лінією та несподіваною розв'язкою. Динамічні події розвиваються на тлі жорстких сучасних українських реалій. Герої роману – не янголи, але вони здатні на рішучі та шляхетні вчинки, що викликають симпатії читача.

Серія заснована в 2008 році

Дизайн обкладинки – Андрій Єрмоленко.

ISBN 978-966-2961-38-6 (Серія)

ISBN 978-966-8659-78-2 © Нора-Друк, 2016

Вся ця історія, мабуть, ніколи б не відбулася без одного старого і кондового гебіста Василя Петровича Загоруйка, який фактично став моїм «добрим янголом», як я деякий час вважав, і взяв мене на роботу. Попередня моя робота «згоріла» буквально за пару тижнів у кризовій топці нашої покращеної економічної ситуації. Спочатку компанією ширилися чутки, що у нас можливі якісь фінансові негаразди, потім нам не виплатили зарплатню, приблизно одночасно з цим ми перестали бачити наше керівництво, а незабаром відключили Інтернет. Десь на цьому моменті я зібрав свої речі і написав заяву на звільнення. А вже наступного дня майже з самого ранку я сидів з друзями в улюбленому барі і святкував своє звільнення. Коли за кілька днів у тому самому барі подивився у гаманець і не побачив там практично нічого, зрозумів, що час шукати нову роботу. І тут мене чекало доволі прогнозоване розчарування. Роботи не було. Я перетинався зі знайомими, ми йшли пити каву (переважно за мій рахунок), вони ставили на стіл допиту філіжанку, і скрушно хитаючи головою говорили щось на кшталт: «Так, так, звичайно ж, я пам'ятатиму щодо тебе, але ж ти знаєш, яка у нас ситуація... Марина досі не може прийти до тями, що на Різдво ми не поїдемо до Чехії...».

Приблизно так воно все далі і йшло – дні за днями, тижні за тижнями. Аж раптом на мій емейл прийшла така неочікувана відповідь на давно розіслане резюме. Один банк шукав піарника. Що за робота не уточнювалось, але назва банку вражала. За п'ять хвилин я вже туди зателефонував. Там мені підтвердили цю інформацію і запропонували під'їхати. Так я і опинився на прийомі у мого майбутнього роботодавця – Василя Петровича Загоруйка, людини, за його ж власною характеристикою, всебічно розвинутої в усіх галузях народного господарства.

І все було б чудово, якби не те, для чого саме потрібен був піарник. Справа в тому, що Василь Петрович очолював відділ повернень кредитів, простіше кажучи – координував роботу колекторів банку. З огляду на ситуацію, яка склалася в країні, даний відділ очевидно мав всі шанси стати одним з найперспективніших. Звідси можна зрозуміти і той розмах, з яким взявся Василь Петрович за його розвиток. Одним із результатів його активності стало бажання мати піарника у відділі. Йому, як людині старого гарту – а було йому вже за п'ятдесят,

здавалось абсолютно слухним, що у кожній справі мають бути свої ідеологи та агітатори.

Хоч би як там було, але за результатами співбесіди цю посаду було таки запропоновано мені. Вже не знаю чим, але чимось я сподобався своєму майбутньому шефові! Здається, так завжди буває тоді, коли ти перебуваєш у роздумах, чи воно тобі реально треба. Зрештою, я назвав зарплату у півтора рази вищу від запропонованої Загоруйком, як умову моєї у нього роботи, з абсолютною упевненістю вважаючи, що наша розмова на цьому й закінчиться. Василь Петрович щось пробуркотів під ніс і сказав, що дасть відповідь до кінця тижня. На тому й розійшлися. Вийшовши з банку, я відчув якесь полегшення, оскільки був упевнений, що більше ніколи не почую Василя Петровича.

Минуло кілька днів. Якось в обідню пору заволав мобільник, і коли я взяв слухавку, то, на мій подив, почув голос Загоруйка.

– Звичайно, ваші умови є... як би то сказати, завищені, – почав він після привітання. – Проте... – і тут він сказав те, чого я від нього зовсім не чекав. – Ми вважаємо, що не можемо так просто розкидатися справжніми спеціалістами, яким, я впевнений, ви є, і тому... ми приймаємо ваші умови.

Від здивування я, здається на мить, втратив мову:

– Ви приймаєте мої умови? І погоджуєтесь на ту суму, яку я озвучив?

– Так, приймаємо і погоджуємось. Але гадаю, що вам доведеться підтвердити роботою нашу довіру.

– Так, звичайно, я розумію.

– От і добре. Чекаємо вас завтра о дев'ятій ранку з необхідними документами.

Коли наступного дня я зустрівся з моїм нинішнім шефом, Василь Петрович стисло виклав своє бачення моєї роботи у відділі. Бачення приблизно співпадало з баченням члена 27-ого з'їзду КПРС ролі Радянського Союзу на світовій арені. З одного боку нас, себто очолюваний Василем Петровичем відділ, повинні були боятися, з іншого – Василь Петрович вирішив психологічно налаштувати потенційну «аудиторію» на краще сприйняття нашої роботи і до «конструктиву» у «співпраці» з нами. Уважно вислухавши і старанно занотувавши настанови Загоруйка, я з вдячністю захитав головою, подякував за відкриті істини та висловив палке бажання взятися до

роботи негайно. Василь Петрович відразу ж порекомендував мені паралельно з розробкою загального плану піар-компанії зайнятися і більш реальними справами, зокрема, підготувати кілька зразків якоїсь візуальної агітації, на що я, знову ж таки вдячно, хитнув головою.

Потім ми пішли дивитися моє робоче місце. Зайшли до великої кімнати, де товклося багацько людей, і Василь Петрович показав кудись у куток – там і мало бути моє робоче місце. Подякувавши Василю Петровичу і отримавши від нього легке поплескування по плечу, я, не гаючи часу, почав розбирати свої пожитки.

Що ж, у мене з'явилася нова робота і я планував затриматися на цьому місці, принаймні до кращих часів. Чітко зрозумівши зі свого попереднього трудового досвіду, що основне – не якість твоєї роботи, а те, як її оцінює керівництво, я вирішив цілком орієнтуватися на смаки пріснопам'ятного Загоруйка і тому почав студіювати сайти, на яких ішлося про агітацію часів соцреалізму.

Результатом моїх пошуків став плакат із зображенням щасливої колгоспниці зі снопом пшениці. Кілька чарівних пасів у фотошопі, і навзамін напису про красу соціалістичної праці з'явився абсолютно сьогоденний «Віддай кредит – живи щасливо». Потім ще був плакат з молодим агрономом з чесним та мужнім обличчям. Трохи покрутившись на стільці я знайшов, як мені здалося, адекватний слоган і до цього плакату – «Робота коректора заслуговує на повагу та любов». До того ж, заодно, у мене визрів ще один, насправду поки без візуального супроводу, слоган, який вважав одним із найгеніальніших від початку моєї роботи на новому місці: «Взятий кредит – це ваша доля, а неповернений кредит – це ваш вирок». Дуже втішений результатами своєї роботи, я до кінця першого дня на новому робочому місці та половину наступного працював із піар-планом, після чого вирушив до Василя Петровича продемонструвати свої розробки.

– М-да, – протягнув Василь Петрович, відсовуючи від себе роздруківку проекту плакату з екс-колгоспницею, що в новому житті вчасно повернула кредит.

– М-да, – протягнув він ще довше після кількох хвилин мовчазного споглядання мого плаката з агрономом-колектором. – М-да, – втретє вимовив він, прочитавши мій безсмертний слоган.

– Ну що ж, – озвався після досить довгої паузи Загоруйко. – В принципі так, певний базис є... – здається, на цих словах я нечутно

полегшено видихнув.

– Проте... – тут Василь Петрович хитнув туди-сюди головою, – дечого й не вистачає. Так мені здається. Не вистачає певної життєвості. Можливо тому, що ти очевидно ще трохи не в курсі всіх нюансів нашої професії.

Тут він знову замовк, про щось задумався, після чого продовжив:

– Можливо, було б добре, аби ти спочатку подивився, як ми працюємо, що таке наша робота... Це додало б тобі, скажімо, певного досвіду... Що скажеш?

Я лише мовчки знизав плечима. Цього було достатньо, аби Загоруйко комусь подзвонив і попросив зайти. За хвилину до кімнати ввійшов широкоплечий, майже під два метри зростом, парубійко. Про таких журналісти люблять казати: «характерної зовнішності». Хоча було у тій зовнішності щось таке, що непомітно підкуповувало. Зиркнувши на мене, парубійко запитально глянув на мого і, очевидно, свого шефа.

– Петрович, викликали?

– Так, – Василь Петрович ствердно кивнув головою. – Викликав. Знайомтесь – це Семен, а це – Андрій.

Так і відбулося моє знайомство із Семом, як в подальшому я його зватиму. А в цю хвилину Семен дивився на мене з виглядом людини, якій ні сіло ні впало звалився на голову додатковий гембель. Василь Петрович тим часом коротко розповів мені про Семена, який, звичайно ж, виявився працівником колекторського відділу, а також коротко ввів Семена у курс наших справ.

– Розумієш, Семене, цілком очевидно, що Андрій профі у своїй справі. Проте йому не вистачає досвіду. Йому просто на все це треба подивитися, як воно виглядає зблизька, правду життя, так би мовити. Ось тому я і викликав тебе. Я би хотів, аби Андрій трохи попрацював разом з тобою, очевидно, це буде корисний для нього досвід.

– Попрацював колектором? – перепитав я Василя Петровича.

– Ну, звичайно, мова не йде про повноцінну роботу. Ти виступатимеш як спостерігач – на все дивитимешся збоку. Але для чистоти експерименту для оточуючих ти будеш повноцінним працівником. А згодом, тижнів так за три, ти знову повернешся до своєї піарівської роботи...

Загоруйко сказав ще кілька напучувальних слів, після чого ми з Семом подякували йому за виявлену довіру і вийшли з кабінету. Де опинилися сам-на-сам.

– Слухай, реально я не був ініціатором цього рішення... – знічено знизав плечима я.

– А... – махнув рукою Семен, – Вася завжди цим славився. Щось вигадати, аби іншим розгрібати.

Я спитав Сема, чи варто мені якось підготуватися до моєї нової місії, на що він знову махнув рукою і сказав, що завтра я сам все побачу «наживо». На тому ми і розійшлися, домовившись, що Сем заїде за мною вранці, і ми відразу ж поїдемо працювати з нашими клієнтами.

Наступного ранку прокинувся, бо мій телефон розривався. Звичайно ж, це був Семен. Він уже чекав на мене внизу у машині. Бризнувши в обличчя холодною водою і щось хапнувши на бігу з холодильника, я спустився вниз, де побачив бадьорого, сповненого енергії Сема.

– Привіт, – потиснув мені руку, зблиснувши білозубою, майже голлівудською усмішкою, і додав. – Ну що – готовий побути в моїй шкурі?

– Готовий чи не готовий, вибору у мене особливого немає. Та й у тебе, здається, теж. Поїхали.

– Окей, поїхали, – кивнув головою Семен, заводячи машину. Він широко відкрив вікно зі свого боку, потім дістав цигарки і закурив. Я ж заплющив очі, намагаючись ні про що не думати.

Вони сиділи рядочком на дивані, мовчки, з якимось внутрішнім спокоєм, спостерігаючи за нами. Симпатична, зовсім молода сімейна пара. Здається, вони взяли кредит на квартиру. Квартира була невеличка, однокімнатна. Вони купили її, коли одружилися. А одружилися за кілька місяців після того, як познайомилися. Потім все як завжди – проблеми на роботі, а можливо й переоцінка своїх можливостей – і з виплатою кредиту почалися проблеми.

Семен щось довго і енергійно розповідав їм, намагаючись бути агресивним, але принаймні тут, з цими людьми, це йому вдавалося не дуже добре. Наостанок, очевидно зрозумівши безрезультативність своїх слів, Семен вирішив натиснути на больову точку. Він сказав, що знає, де працює молодий, і зазначив, що нам доведеться просто зараз

вирушити до нього на роботу, аби переговорити з його керівництвом. Очевидно, це таки подіяло на хлопця – він підхопився з місця, почав щось голосно заперечувати Семену. А той, відчувши, що таки намацав слабіну, почав дедалі більше заводитися. І в якийсь момент вже перестав бути тим симпатичним здоровилом, яким я його вважав від початку нашого знайомства. Навіть більше – мені стало гидко, посправжньому гидко через те, що я тут, у цьому місці, і дозволяю йому так розмовляти з цими людьми. А Семен і той хлопець тим часом вже почали кричати один на одного, і в мене виникло бажання просто піти звідси. Аж раптом дівчина, що до того мовчки сиділа на дивані, рвучко встала, підійшла до свого чоловіка, і, обійнявши його за плечі, поцілувала. Без слів, ніжно торкнулася губами його щоки, ніби промовляючи «заспокойся любий, все буде добре». А потім вже, звернувшись до нас, сказала, що ніяких проблем немає, вони віддадуть банку цю свою квартиру, оскільки справді не мають зараз грошей для погашення кредиту. Їм треба лише трохи часу аби зібрати речі і підшукати житло, але вони не змусять нас довго чекати. А потім вона знову заспокійливо обійняла за плечі свого чоловіка, який якийсь одразу притих і обм'як.

– Ну чого ж ви так одразу, – якийсь ображено видушив із себе Семен, знову перетворившись на доброго здорового телепня, якому було за це страшно незручно.

Потім він забелькотів, ніби вибачаючись, що не треба цих необдуманих вчинків, що він теж розуміє ситуацію, що вони мають спробувати якийсь викрутитися із ситуації без втрати квартири. Молоді у відповідь мовчали, зрештою, Семен сказав під ніс щось зовсім невиразне, після чого швидко попрощався і, не чекаючи відповіді, попростував до дверей. Я теж швидко попрощався, щоб вискочити з квартири. При виході я ще раз кинув швидкий погляд на молодих – вони так само взявшись за руки сиділи на дивані. І я посміхнувся. Тому що насправді, ми з усіма проблемами були лише дрібницею у їхньому житті. Нікчемною дрібницею у порівнянні з тим, що вони реально мали. І я навшпиньках, аби ніяк не відволікати їх одне від одного, вийшов з кімнати услід за Семеном.

Ми спустилися, не сказавши одне одному жодного слова, і лише, коли сіли в машину, я порушив мовчанку:

– Двадцять днів, – мовив я, відкинувшись на сидінні.

– Що – двадцять днів?

– Петрович сказав, що я маю займатися цією хернею три тижні. Тобто двадцять один день. Зараз вже минуло майже півдня. Вважай, мені ще лишилося лише двадцять днів.

Сем якось прикро на мене глянув:

– Ти б краще не рахував дні, – мовив він.

– Чому?

– Тому що ніхто з нас не знає, що трапиться завтра. Коротше кажучи, поїхали далі. Сьогоднішній день, між іншим, ще не закінчився.

До кінця дня ми встигли побувати ще у кількох людей, проте я й далі перебував під враженням від цієї першої у моєму колекторському житті зустрічі. Настрій у мене від того всього лише погіршувався. Семен, крім розмов з клієнтами, практично нічого не казав, лише сердито сопів, коли після чергових відвідин залазив у машину. Нарешті, майже о п'ятій вечора мене це все по-справжньому дістало і я запропонував Семенові піти чогось випити. Семен одразу ж відповів ствердним кивком голови.

Ми мовчки сиділи за барною стійкою. Кожен думав про своє, хоча, можливо, ми просто вже забагато випили:

– Пішли звідси, провітримось, – раптом запропонував Сем, ставлячи на стіл вже порожній кухоль з-під пива. Ми вийшли на вулицю. Зовсім поряд був оглядовий майданчик, з якого відкривався непоганий краєвид на нічне місто. Туди і подалися. На майданчику майже не було людей, ми стояли трохи похитуючись від випитого і дивилися вниз на блимаюче вогнями місто. Неговіркий Семен після добрячої порції алкоголю став більш балакучим, вочевидь його тягнуло поділитись зі мною своїми роздумами.

– Ти сам звідки? – спитав мене Семен.

– Ну як тобі сказати... Народився не тут, але живу в цьому місті стільки, що іноді навіть забуваю, що я не звідси...

– Я теж не тутешній, – відповів на єдину почуту з моєї відповіді фразу Семен.

– І звідки?

– А неважливо, – махнув рукою він. – Там вже зараз практично нікого не лишилося.

– Якісь родичі?

Семен ще раз махнув рукою:

– Горілка їм родич...

Я вирішив трохи змінити тему розмови:

– Тобі це місто подобається?

Семен знизав плечима:

– Жити можна. Зелень, високі пагорби, річка... Зрештою, я більше майже ніде й не був. Хоча... Коли на це місто отак, зверху, дивлюся – зовсім інше бачу.

– Що саме?

Сем тицьнув у бік міста незапаленою цигаркою:

– Ти хоч знаєш, хто у цьому місті живе?

– Ну, як хто живе?... Мешканці, містяни, міщани, якщо хочеш.

– Ні, – заперечно похитав головою Семен. – Тут живуть боржники.

Боржники і їхні кредитори.

– Боржники і їхні кредитори, Семене, живуть в іншому місці.

– Це де?

– Не знаю. Але не тут. В раю не може бути боржників. А ми з тобою зараз в раю.

Семен засміявся і поплескав мене по плечу.

– Ти здається допився, друже.

– А мені здається ти став занадто говірким, мій друже.

І ми одночасно зареготали, голосно та безжурно, як можуть сміятися два чоловіки у доброму гуморі напідпитку. Коли ми прощалися, Семен простягнув мені ручищу і попросив, аби я називав його Семом. «Мене назвали на честь діда Семеном, але друзі завжди кликали Семом», – додав він.

Наступний день був мало чим примітний. У нас, чи скоріше у Сема, як я його тепер називав, була довга розмова з власником китайського джипа, що здається не мав жодного уявлення про те, як йому віддавати взятий «під машину» кредит, проте, просто із шкіри ліз, аби переконати нас у тому, що він скоро розрахується. Щойно Сем відкривав рота, власник китайського лайна встигав вставити з десяток слів про те, що нам немає чого турбуватися, що у нього круті зв'язки і багато цікавих ідей, і що скоро він дуже круто підніметься. Під час цих безкінечних балачок з'ясувалося, що він зараз ніде не працює. Але ось тепер, за його словами, він має поїхати до якогось знайомого і взяти у нього трохи грошей на розкрутку, бізнес скоро приносить прибуток,

і борг буде погашено. На все це Сем скептично хитав головою, на що співбесідник розпалювався ще більше і мов по замкненому колу знов починав розповідати про свого друга, прибутковий бізнес та інше. Зрештою, ми зійшлися на тому, що дамо йому кілька днів, після чого з полегшенням попрощалися.

Наступні зустрічі відбувалися приблизно в тому ж режимі. Якоїсь миті ця моя робота починала здаватися рутиною, і саме тоді ми вирішили завітати ще до одного боржника. Влад, так його звали, за словами Сема, був унікальний у своїй гіпертрофованій типовості. По-перше, у Влада хронічно ніколи не було грошей. А грошей у Влада не було по одній простій причині – він, між іншим цілком виправдано, вважав, що життя не варте того, аби заробляти мало. А оскільки заробляти багато, зрештою як і мало, він не вмів, тому й вирішив взагалі не працювати. Якось він побачив у вітрині одного з магазинів досить дорогий мобільний телефон. На який, звичайно ж, у нього не було грошей. Але в наступній вітрині, а це була вітрина якогось українського банку, він побачив запрошення брати кредити. Влад пройшов рівно два метри, аби зайти до офісу цього банку. І ось пройшло зовсім небагато часу, а в його кишені вже грав модну мелодійку новенький мобільний, а на душі було відчуття ніби він виграв джек-пот. І відчуття не обдурило Влада – вже зовсім скоро він їздив на новенькому авто, яке, звичайно ж, було придбано в кредит, який він навіть потроху виплачував, взявши ще один кредит. А ще за якийсь час у нього з'явилася і новенька квартира. Як він планував виплачувати цей кредит по ній так і лишилося нез'ясованим, оскільки невдовзі вдарила криза, і у Влада почалися проблеми, а слідом за проблемами прийшли ми. Просто до нього на квартиру.

Отже, ми сиділи з Семом у вітальні квартири. А навпроти нас були очі. Прекрасні дівочі очі, власницею яких була не менш прекрасна у всіх відношеннях дівчина на ймення Віка. Як з'ясувалося буквально п'ять хвилин тому, Віка була співмешканкою Влада. Коли ми подзвонили до нього у квартиру, нам відкрила двері саме ця висока довгонога дівчина з красивими очима. На наше запитання де Влад, вона відповіла, що не бачила його вже два дні і що, взагалі, більше не бажає його бачити, оскільки він – свиня. Можливо, вона справді вважала його свинею, але, вочевидь, це абсолютно не вплинуло на її бажання врятувати Влада від усіх напастей цього світу. Можливо я

помилявся, але, як на мене, поведінка Віки вказувала саме на це. Ми вже півгодини розводились з Вікою з приводу того, куди Влад щез, коли може з'явитися, і де його теоретично можна було б знайти, але так і не отримали від неї якоїсь путньої інформації. Або Влад справді був дуже втаємниченою особистістю, у що не вельми вірилося, або все ж таки хтось намагався врятувати його дупу.

– Але вам справді немає сенсу його вигороджувати, він вас не вартий, – здається, я всоте повторив цю фразу.

– Не ваша справа, – відповіла Віка, закопиливши губу.

– Ти розумієш, що він тебе підставив? Лишив розхльобувати всі ці проблеми? – втрутився Сем.

– Це не ваша справа, – так само вперто, відвернувшись до стіни, повторила Віка.

– Послухай, ми не заподіємо йому нічого поганого. Ми просто хочемо, аби і у тебе, і у нього все було гаразд, – продовжував тиснути Сем. – Дай нам якісь його нинішні контакти, підкажи, де він зараз може бути, ти ж розумна дівчинка...

Віка, відвернувшись, мовчала, час від часу голосно і зі злістю сопучи.

– ...Він просто тебе використав. А потім взяв і звалив зовсім. Просто кинув тебе, – не вгавав, закручуючи ситуацію Сем.

На цей раз реакція іншої сторони була просто миттєвою.

– Та пішов ти, – чітко вимовляючи кожне слово сказала Віка, прямо дивлячись Сему просто у вічі. Сем сапнув носом, наче отримав удар під дих, наступної миті він скочив на ноги, його очі несамовито зблиснули, проте він стримався, лише ледь чутно вилаявся. Віка майже одночасно з Семом зірвалася на ноги, проте замість щось відповісти, вона схопила з дивана, на якому сиділа, сумочку. Буквально за один мент вона витягнула з неї щось невеличке і блискуче і пирскнула цим в обличчя Семові. Наступної миті мені здалося, що в кімнаті просто не стало повітря. Потім я побачив Сема, який, наче від потужного удару в живіт, склався навпіл. Очі його були вирячені, рот відкритий, звідти капала слина чи навіть піна.

– На... фіга... газом, – почув я його здушений голос.

Віка не відповіла. Вона дивилася на все широко розкритими очима дикої кішки. А Сем раптом вирішив підійти до неї ближче. Отак, практично не розгинаючись, з цівкою слини з рота, з практично

незрячими від сліз очима він таки спромігся зробити один крок вперед, як йому здавалося, в бік Віки. Що, зрештою, в нього вийшло геть погано, тому що він перечепився через журнальний столик, що розділяв його із Вікою, і всією масою впав на скляну, прозору поверхню, яка під його вагою розлетілася на друзки. Ми з Вікою, здається одночасно, закричали. А Сем після свого карколомного падіння залишився лежати на підлозі нерухомо серед уламків розбитого столу долілиць. І раптом я побачив, як з-під голови Сема на килим починає просочуватись кров. Я став перед ним навколішки і спробував обережно підняти його голову, проте одразу ж відчув на пальцях щось слизьке та липке. Майже одночасно десь із глибини мого шлунка піднявся спазм, і мені здалося, що я зараз виблюю просто тут – на цю підлогу, на Сема, на все. Проте Віка теж опустила навколішки навпроти мене – по інший бік нерухомого Семового тіла і міцно обхопила голову бідолахи своїми руками, що в свою чергу дало мені змогу, по-перше, оговтатись, по-друге, обхопити його за плечі і перевернути на спину. Можливо, в таких умовах це не було абсолютно правильним кроком, проте дало нам змогу нарешті побачити Семове обличчя, половина якого була залита кров'ю. І саме в цей момент Сем відкрив очі. Якусь мить він здивовано дивився на нас, потім провів рукою по чолю, ще більше розмазавши по ньому кров, глянув на свою руку, потім, втупившись затуманеним поглядом у Віку, спитав:

– Ти що – здуріла?

Віка нічого не відповіла. Стоячи коло нього навколішках, вона обережно витирала його обличчя хусточкою. Сем покрутив головою, ніби намагаючись позбутися її допомоги, проте вона продовжувала витирати його обличчя, і за хвилину, коли слідів крові на ньому стало значно менше, ми змогли роздивитись його травми – виявилось, при падінні він примудрився розпелехати собі брову, що й призвело до таких сумних наслідків. Причому, розсічення було досить глибоким, тому що кров не переставала цебеніти з його чола. Проте якихось інших видимих ушкоджень, принаймні на мій погляд, у нього не було.

– Жити будеш, – підсумувала мої думки Віка, продовжуючи витирати його обличчя.

– Ти... – прошипів Сем, намагаючись вкласти в це одне слово всю свою зневагу до цієї дівчини. Проте у нього нічого не вийшло, реально

він зараз був кумедним, цей здоровило на підлозі. І ми обоє з Вікою пирснули зі сміху, на що Сем лише прогарчав щось у відповідь і затих.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.